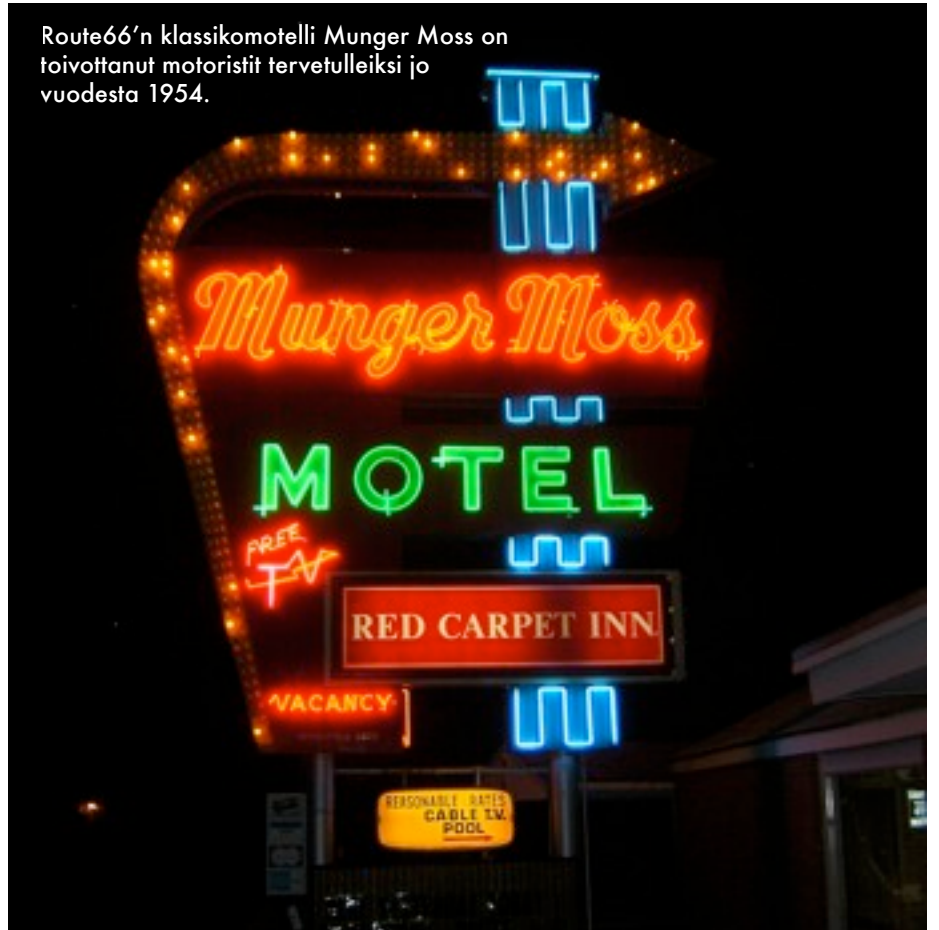

route66

LEGENDAARIN
ROUTE66

26/8-8/9/2007

Route66'n klassikomotelli Munger Moss on toivottanut motoristit tervetulleiksi jo vuodesta 1954.

Chicago-Los Angeles; 3755 elämyksellistä kilometriä, 11 osavaltiota.

Päivä 1 ° 26/8/07 ° Helsinki - New York - Chicago

Vihmoo vettä Kangoon ikkunaan vaimoni Ritvan viedessä minua lentokentälle. Ja sopiihan se. Aina mukavampi lähteä kesällä Suomesta kun sateista ja harmaata :)

Pekkaa ei näy missään. Lennän Pekan kanssa päivää etukäteen ihan muuten vain. Pääjoukko lähtee vasta huomenna. Pekka tulee ennen koneen lähtöä, mikä positiivinen asia. New Yorkissa on vähän negatiivisempi asia on, kun kuulemme Delta Airlinesin tiskillä, että jatkolentomme Chicagoon on peruutettu huonon sään vuoksi. Deltan paljon elämää nähnyt tympeä virkailija kehottaa vaatimaan hotellia Finnairin tiskiltä ja sanoo bukkavansa meidät huomiseksi... jos saa meille

paikat! Finnairin tiskiltä meidät palautetaan Deltan tiskille, jossa edelleen tilanne avoin. Teemme Pekan kanssa tilanearvion ja päädyimme kiertämään muita terminaaleja... jos vaikka jostakin niistä löytyisi kaksi paikkaa Chicagoon kun sääkin on parentunut ja loppuillan lentoja kuuluu menevän. Pääsemme lopulta JetBluen kyytiin. Chicagon telttasänkyjen täyttämälle kentälle saavumme alkuyöstä. Koko kenttä näyttää suurelta mustalaisleiriltä. Ihmisiä nukkumassa joka kolossa.

Hotellilla olemme 02:45am. Emme olleet ainoita taksin jonotajia ;). Päivän valkenemiseen saakkakin olisi voinnut jonottaa. Hotellissa ei ole sähköjä. Super8 motellin virkailija kirjaa meidät sisään taskulampun valossa... ja saattaa meidät huoneeseemme saman

lampun valossa. Pekka ottaa pimeään suihkun. Vasta Pekan tullessa suihkusta muistan että Nokiani on vanhaa työmiesmallia, jossa on taskulamppu. Päät painuvat lämpimiin tynnyihin 04:05 vailla huolta paleltumisesta. Ilmastointi ei toimi... lämpötila +28 ja kosteusprosentti 90 jotakin... 'welcome to America' huikkaan Pekalle hyvänyön toivotukseksi ;) ... matkatavaramme tulevat kuulema huomenna... ehkä.

MatkassaMukana

Pekka Mölsä, Markku Ketola,
Matti Lager, Seppo
Saukkomaa, Jarmo Nieminen,
Bo Lind, Marjatta Kapari.
Matkanjohtajana Peter
Ruotsalo

HARLEY-DAVIDSONIMME

1x Electra Glide Classic, 1x Fat Boy, 1x Road Glide
1x Soft Tail Wide Glide, 1x Softtail deluxe, 1x Road King

Pisa Chicago

Ei kuitenkaan ihan alkuperäinen vaan 6300 Touhy Avenuella, oleva puolikkaan kokoinen kopio... ja löytyihän Las Vegasista Venetsia kanavineen ja condoleineen :)

Pekan päivän onnenhetki kun hän saa illalla kuitata kadonneet kapsäkimme. Pieni kanoottipussi etualalla minun.

Matti seuraa silmä kovana kun Eagle-Ridersin Mike kirjaa Matin Road Kingin valmiiksi olevia naarmuja... ;)

Päivä 2 ° 27/8/07 ° Chicago

Herään kolmen tunnin kuluttua. Pekka kuorsaa. Herää kun alan soittamaan matkatavaroistamme. Deltan Lost & Found -palvelu yhdistyy Intiaan, aurinkoinen nainen linjan toisessa päässä sanoo istuvansa Mumbaissa. Eläköön kansainvälisyys! Matkatavaroistamme hän ei tiedä mitään. Muutaman yrityksen jälkeen minulla on numero joka johtaa Deltan Lost & Foundiin O'Haran kentällä. 'Tulevat iltapäivällä', sanoo elävä virkailija lopulta. Vaati päättävistä asennetta päästä puhelussa niin pitkälle, että ihminen vastasi. Kiitän ja menemme nauttimaan rekkakuskaamaisen; munia, pekonia, kinkkua, hashbrowneja, hunajapaahleleipiä ja kahvia... maistuu hyvältä, kotona aamiainen on myslä ja bulgarianjogurttia.

Ryhmä tulee aikataulun mukaan iltapäivällä. Minun ja Pekan matkatavarat eivät tule. Ehkä illalla lupaa Deltan virkailija nyt. Porukka on hyvässä vedossa. Suunnittelemme keskustassa käyntiä. Se tyrehtyy kuitenkin hotellin vaihtoon. Sähköjä ei edelleenkään ole tullessamme kentältä. Kaikki muut asiakkaat ovat kadonneet. Omistaja hätää myös meidät. Ei kuitenkaan kadulle vaan toiseen motelliinsa, joka parempi mutta keskustasta pois päin. Yllätykseksemme löydämme uuden motellin takaa Pisan tornin, eikä se ole kangastus.

Päivä3 ° Chicago - Springfield ° 320km/6h

Hommiin... kanamunat, pekoniit ja pannukakut maistuvat kaikille erinomaisen hyvin. Aamiaispöydästä taksit alle ja vuokraamoon. Marjatta on matkalla EagleRiderin vuokraamoon jo toista kertaa. Hän oli myös viimekesänä kyydissäni. Ja kun viimeksi totesimme Eletra Gliden hyväksi niin sellainen odottaa meitä nytkin... ja saman värinen.

Pyörien luovutus sujuu rivakasti. Koneet käyvät tunnin kuluttua saapumisestamme vuokraamoon. Lähdemme totuttelemaan harrikoihimme Chicagon keskustaan. Päätimme käydä tänään pyöriillä Route66 alkupisteessä kun eilen emme junalla emmekä millään muullakaan ehtineet. Ydinkeskustan ruuhkissa kirkkaan auringon alla moottorit lämmittävät mukavasti. Keskustapujottelu ja muutama pikkueksyminen menee hyvin... porukka pysyy kasassa. Jackson Boulevardin ja Michigan Avenuen kulmassa otamme viralliset aloituskuvat ja matkaan!

Ensimmäisen lounaamme syömmme Routen hengen mukaan Polk-a-Dot R66 Drive Inn'issä... ja hampurilaiset tietty. Poikien hiekkalaatikko oli pelkkää ykköstä sekini, täynnä Marilynin kuvia. Pontiacissa käymme pienen pienessä vielä rakenteilla olevassa Route66 museossa. Route66'n historiaa Illinoississa.

Ensimmäisen ajopäivän päätepysäkki on Abraham Lincolnin kotikaupunki, Springfield IL (Springfieldejä tässä maassa enemmän kuin Suomessa Pyhäjärviä ;). Lincolnin kotiitalo ja sen ympäristö säilytetty alkuperäisessä kunnossaan ja se onkin tämän päin kulttuurikohde.

Route66'n alkulähteillä Chicagossa Jackson Boulevardin ja Michigan avenuen kulmassa.

Old Route - Illinois

Emppu tankkaa Shellistä. Seppo ottaa bränditöntä.

Illinoisin maissipeltojen keskellä meille selvisi mistä corn flakesit tulevat muropaketteihin.

Päivä 3 ° Springfield - Lebanon ° 450km/8h

Aamu aukenee aurinkoisena. Päätämme ottaa ensimmäisen aamiaispaikan mikä tulee Springfieldin jälkeen vastaan. Se ensimmäinen paikka tulee kohdalle vajaan puolen tunnin jälkeen. Katolla lukee tanskandogin kokoisin kirjaimin, että FOOD. Paikka on rekkakusien paikka (amerikkalaiset rekkakuskit näkevät huonosti? ;) Aamiainen takuuvarmaa sitä itseänsä; pekonia, pannukakuja, munia jne. Sopii hyvin pihviranskalaispäivällisen jatkumoksi.

Päivän kulttuurikohteemme on Jarno Saarisen St.Luisin kaari; Portti Länteen. Saarisen mestariluomus on upea näky ajaessamme Mississippin yli St. Luisiin. 212 metriä korkealle kohoavan kaaren yläosaan pääsee hissillä. Jonoa olisi kuitenkin tunnin verran joten päätämme jättee ylhäällä käynnin ensi kertaan. Tasaiset maissipellot muuttuvat päivän aikana kumpuileviksi maissipelloiksi ja hiipuvat vähitellen maaston muuttuessa mäkiseksi.

Iltapäivän loppupuolella kohdalle tulee Jesse Jamesin museo. Ajelemme Jessen villien vuosien maisemissa. Vanha route on mukavan mutkainen ja vähäliikenteinen. 60 mailia ennen Lebanonia tuntuu kuin Marjatta nousisi mutkassa seisomaan ja nojaisi vastakkaiseen suuntaan. Ei noussut eikä nojannut... takarengas tyhjjeni mutkassa. Electramme pysyy pystyssä. Muutama maili tyhjällä kumilla takaisin viimeksi näkemäme huoltoaseman kohdalle, vaahtoa kolme purkkia renkaaseen ja moottoritielle. Rengas pitää Lebanoniin sen sen historialliseen Motel Munger Mossiin pihaan saakka! Kylmät oluet kainaloon ja uima-altaalle.

Päivä 4 ° Lebanon - Tulsa ° 450km/8h

Aamulla ajamme pekonia sulattelemaan paikallisen harrikkaliikkeen pihaan. Tarkoituksena saada uusi rengas Electraani tai paikka ainakin. Kumpikaan ei onnistu... eikä missään mussakaan Lebanonin mp-liikkeessä. Ne ovat kuin museot. Maanantaisin kiinni! Harry's Tyer liikken autorengasmies laittaa paikan takarengkaaseen. Sormet ristiin että pitää ja baanalle.

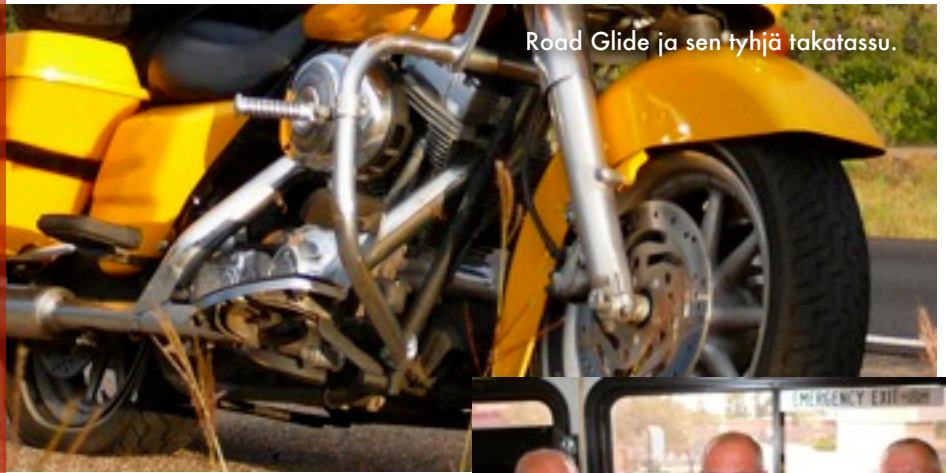
Päivän tiet ovat vanhaa Routea alusta loppuun. Interstatelle ei ole tarvetta mennä. Tosin Oklahoman kohdalla sinne hetkeksi hairahdumme. Route66 on merkitty välillä hyvin, välillä erinomaisesti ja välillä jää paljon sijaa arvailulle. Monesti arvaan väärin, mutta kukaan ei yleensä huomaa kun olen jo löytänyt takaisin oikealle reitille... ;) ... en ole GPS'n vastustaja mutta en ole niistä koskaan lämmennytään. Ja olenhan jo 47 vuotta löytänyt tien. Oikean? Paha sanoa.

Lämpöä alkaa olla tänään jo varsin mukavasti... 30+, kuinka paljon plus en tiedä, mutta kylmät Budwaiserit maistuvat pahuksen hyvältä stopatessamme iltapäivän kuumimpina tunteina paikalliseen tienvarsbaariin mallia perus. Sellaiseen

Santa Fe, New Mexico

Santa Fe, yksi USN'n luonteikkaimista kaupungeista mikä tulee paljolti yhtenäisen 'hiekkakivi' arkkitehtuurin pohjalta. Vanha Route kulkee Santa Fen kautta. Ns. Uusi Route66 sivuuttaa Santa Fen Intersate 40'tä mukaillen.

Kaupungin korkeus merenpinnasta on n.2100m, minkä myös huomaa etenkin keväällä ja syksyllä. Lähistöllä useita hiihtokeskuksia.

Road Glide ja sen tyhjä takatassu.

tosin meille tulee loppupäähän vähän enemmän kun ajamme Grand Canyonin pohjoisreunalle... sekä käymme Las Vegasissa.

Tucumcarissa syömmme päivän hampurilaiset Route66 pitkätikiravintolassa rivissä ja koukkaisemme teille 105... hiljaiselle maaseutuelle joka vie New Mexicon Las Vegasiin jolla ei nimen lisäksi muuta yhteistä tv'stä tutun

Vegasin kanssa. Emme ehdi ajaa montaakaan kilometriä kun Sami lähestyy Empun Road Glidellä peileissä lujaa, suhatta ohi ja katoaa horisonttiin. Puolen tunnin kuluttua Sami löytyy tienvarresta... viitto pysähtymään. Eikä syyttä, takarengas tyhjä.

Minulla on kaksi pulloa paikkavaahtoa. Pullot renkaaseen ja Sami matkaan. Parin kilometrin jälkeen rengas taas tyhjä. Päätämme että laitetaan vaijerin kireälle ja ajan Las Vegasiin hakemaan lisää pulloja ja muut nilkuttavat Samin kanssa perässä. Ennen Las Vegasia olen ajanut elämäni toiseksi kovimmassa sateessa puoli tuntia. Mikään ei ole minun ja Marjatan yllä kuivaa. Kuumat kahvit ja vaahtopullojen kanssa takaisin. Märkä retkikunta löytyy, mutta hymy ei ole hyytynyt. Eikä hyydy Samilla vaikka molemmat vaahtopullot tulevat taas parin kilometrin sisällä ulos. Las Vegasissa lyömme renkaaseen kolme pulloa ja Heureka... näyttää pitävän. Sami singahtaa matkaan kohti Santa Fe'tä. Kaksikymmentä mailia menee hyvin. Mailitolppa 49 kohdalla rengas tyhjenee vauhdilla ja repeää. Päivän ajot Road Glidellä ajettu.

Pekka lähtee viehämään porukkaa hotelliin Santa Fehen. Marjata, Emppu ja minä jäämme odottamaan hinausautoa joka tulee ... kolmen tunnin kuluttua :) ...

Porukka oli jäänyt odottamaan meitä hotellille ja päivän pihvit laskeutuvat eteemme hetikohta vuorokauden vaihduttua Cowboys Gilrs ravintolassa.

Päivä 7 ° Santa Fe ° Okm

Vaikka otimme illalla yhden ylimääräiset oluet olemme harrikkaliikkeen pihassa kello yhdeksön. Emppun Road Glide saapuu saman liikkeen pihaan puolta tuntia myöhemmin samalla levetilla mihin se illalla työnnettiin. Emppu näyttää huojentuneelta :)

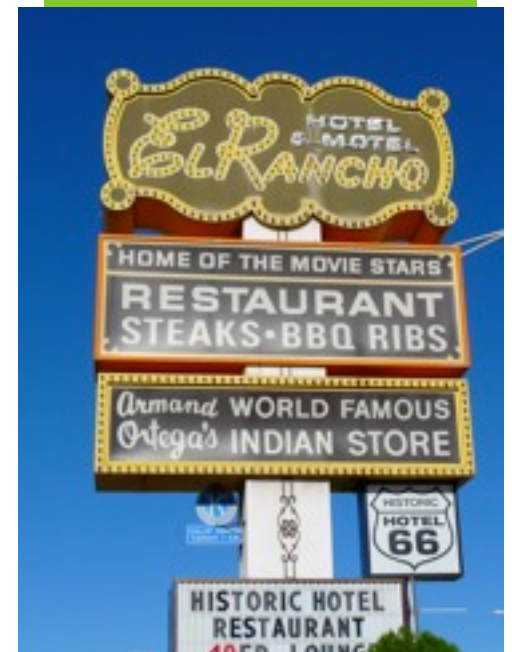
Rengastyöt eivät aiheuta ongelmia. Sepon etuhaarukka raaviututtaa mekaanikkoja. Se kun näyttää vähän taittuneelta... mutta onneksi vain näyttää. Uusilla stefoilla ja uusilla öljyillä se kulkee taas kuin enkeli. Empulle ja minulle laitetaan uudet takarengaat. Paikkavaahtoa ei ole myytävänä harrikkakaupassa.

Päivä 8 ° Santa Fe - Gallup (via Los Alamos) ° 430km/8h

Sateista ei ole enää tietoa... eilenkään ei ollut. Suunnistamme aamulla uudet paikkavaahtopullot peräkontissani ensin 50 mailia pohjoiseen... Los Alamoksen upeisiin maisemiin. Ja koska keli on loistava teemme vielä laajemman kaaren ja kaarramme Jemez Mountain Trailille, joka päättyy Cubaan. Ennen Jemez Mountain Trailia eksymme ydinkoealueen portille. Tuimailmeinen vartija pitää huolen että jatkamme oikeaan suuntaan.

Sepolla ei hymy hyytynyt bussissakaan... Empun ja Matin bussiajelu vetää vähän vakavaksi.

Gallupissa nukuimme westernien kulta-aikojen El Ranchossa.

Tomahawk Bar.

First Mesa, Hopi-intiaanien kylä sijaitsee takana olevan pöytävuoren päällä!

Grand Canyonin alkumetreillä, Glens Canyon sen sillalta katsottuna. Pienessä kuvassa tekstin keskellä ryhmämme valokuvaaja sillalla.

Jemez Mountain Trail on ja maisemien puolesta kuin lappia potenssiin n. Ja tie sitten? Pieni mutkainen vuoristotie, joka käytännössä ilman muuta liikennettä. Yes! Mutkaherkuttelu loppuu Cubaan tullessamme 505'lle. Vajaa 40 mailia lisää ja olemme jälleen vanhalla R66'lla, jota pitkin ajamme Albuquerqueen, jossa on päivän hampurilaisten aika. Olemme valinneet joka päivä eri yritysten hampurilaisia, niin tänäänkin. Vuorossa kotonapäin tuntematon Lotaburger... itseasiassa näemme matkan ensimmäiset Lotaburger-ravintolat täällä.

Lotaburgerit vatsoissamme jatkamme Albuquerqueen läpi edelleen vanhaa Route seuraten kohti Los Lunasia. Albuquerquessä minulla on tapana kadottaa vanha route, niin nytkin. Muutaman kevätjuhlakierroksen jälkeen se on kuitenkin taas allamme.

Los Lunasia seuraa jälleen hauska lähes liikennetön osuus pienellä tiellä erittäin avaralla näkyvyydellä ja se on jotakin samaa kuin että Samilla on hetikohta vaijeri kireällä ja Emppu syöksyy Samin perään... ja en malta minäkään tällä kerralla pidätellä. Kokoonumisajo on Interstae 40 risteyksessä.

Gallupia lähestyessämme maisemat muuttuvat yhä enemmän Tex Willer maisemiksi. Ja syytä onkin, sillä Gallup ympäristöineen on ollut historian saatossa maan kuuluisin lännenelokuvien kuvauspaikka. Hotelli El Ranchossa saan Humprey Bogart -nimisen huoneen. Se on jotakin se.... :)

Päivä 9 ° Gallup - Grand Canyon ° 520km/9h

Pekonit, kanamunat, kinkut, hashbrownit motoristeihin... öljyt harrikoihin ja matkan... eilen alkaneet upeat Tex Willer maisemat ainoastaan paranevat Arizonan rajan lähestyessä. Osavaltioiden rajalla jätämme Routen

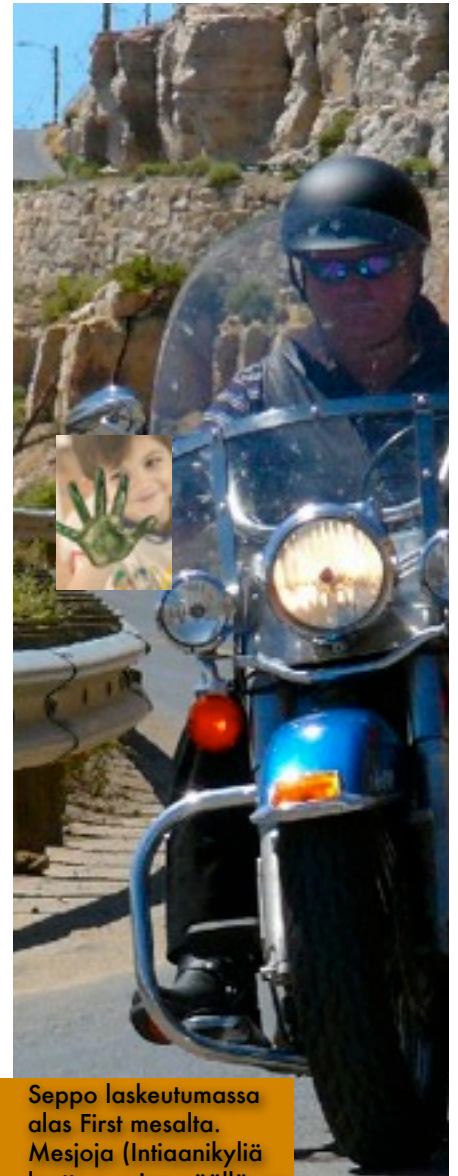
jälleen toistaiseksi ja suuntaamme Hopi intiaanien maille tietä 105. Sami ja Emppu suhahtavat jälleen horisonttiin. Omaakin rannetta nykii, mutta päätän maltaa mieleni ja hyvä niin, sillä kymmenen mailin päästä niin Sami kuin Emppukin löytyvät tien poskesta posket kuumoittaen. Kuumotukseen on hyvä

syykin. Poikien kanssa samaan paikkaan on pysähtynyt poliisiauto kattovalot vilkkuen. Sami ja Emppu näyttävät vakavilta tai erittäin vakavilta.

Mietin miten lähetän pyörät lähimpään Eagle Ridersin liikkeeseen... olemme taajamaalueella ja tutkaan on ilmeisesti tullut ajettua sen mitä pyörät kulkevat niin kuin onkin. Mitattu nopeus on 162km/h kun sitä olisi saanut olla 70km/h... Sami ja Emppu esittävät kielitaidotonta. Pekka minä kielitaitoisia, jotka selittävät kuinka pojat katuvat jo tekojaan syvästi. Kaikkien yllätykseksi poliisi päästää meidät jatkamaan pelkällä tiukalla puhuttelulla!

Hopi-intiaanien mailla ajamme ylös First Mesalle... pöytävuorelle, jonka päällä Hopien ikivanha kylä. Voin vain kuvitella intiaanien katseet seuraamassa tasangolla laukkaavaa puhvelilaumaa. Second Mesan päällä on suuri ihmislauma seuraamassa Hopien tanssiesityksiä. Saamme toisen kaadon aikaiseksi Second Mesalla. Joudumme pysähtymään tiukkaan u-mutkaan, jossa tie on sen verran kallellaan että Pekan oikean jalan alta ei löydy ajoissa mitään pitävää... ei mitään. Pekka ja Dyna Wide Glide menevät kyljelleen. Vahingot kuitenkin ainoastaan psyykkisiä ;)... Seppo teki matkan ensimmäisen kaadon ajaessaan

Seppo laskeutumassa alas First mesalta. Mesjoja (Intiaanikyliä laattavuorien päällä on kaikkiaan kolme.

Edessä Arizonan aurinkoa ja tyhjää tietä. Elämä hymyilee

minun Eletralla minun ajaessa hänen etuiskunvaimentimet menettänyttä Softailiään. Kaadon jälkeen tosin tahtoi heti vaihtaa takaisin.

Hopi -kylän jälkeen tie on autio ja ja tyhjä... en ennätä odottaa, että milloin Samin Fat Boy kiihdyttää peileissä kun hän on jo rinnalla ja katoaa mutkan taakse Emppu perässään. Koko porukkaan iskee penikkatauti. Seuraavat 50 mailia menevät enemmän ja vähemmän sen mitä koneet sallivat. Minun ja Marjatan pyörä menee alamäessä 110m/h. Suoralla hädin tuskin sataa :)

Loppuiltapäivästä Grand Canyon antaa ymmärtää mitä huomenna on odotettavissa tullessamme sen portilla Glens Canyonile.

Päivä 10 ° Grand Canyon °

Äijämäisesti Grand Canyonista voisi sanoa, että se antaa ymmärtää ja ymmärtää antaa. Luontoäidin itsekseen muovaamista nähtävyyksistä Grand Canyon on ainakin omasta mielestäni Top3 joukossa planeettamme leveydeltä. Samaa sarjaa ovat Halong Bay Aasiassa ja Alpit euroopassa vaikka kooltaan onkin molempia reilusti pienempi.

Hotellimme on Jakob Lakessa mistä on 60 kilometriä hauskaa hyvää tietä Grand Canyonin pohjoisreunalle. Koko kanjonin pohjoisreuna on aivan eri maailmasta kuin eteläpuoli, mikä on suuri 'hulabaloo'. Pohjoisen rauha johtuu siitä, että se on vaikeammin tavoitettavissa ja osan vuodesta kiinni. Kiinni koska se on korkeammalla ja talvella usein lumen valtaama.

Päivä menee renossa rytmissä kierrellessämme pyörillä näköalapaikalta toiselle. Jokaisessa niistä Texasin tasangot tuntuvat vieralta planeetalta. Kanjonin reunalta voi luonnollisesti pudota monestakin syystä mutta todellinen vaara Grand Canyonin pohjoisreunalla ovat peurat, joita on jos ei tuhansia niin satoja kaikissa tapauksissa... ja varsinkin pimeään tultua niitä on yhtä lailla tiellä kun tien vieressä.

Päivä 11 ° Grand Canyon - Zions Canyon - Las Vegas ° 420km/8h

Päivän ensimmäinen herkkupätkä on laskeutuminen alas Grand Canyonin pohjoisreunalta. Näköalapaikalla ennen laskeutumista Matti Lager saa

Bubin katse Grand Canyoniin!

paikalliselta harrikkahempolta paidan jossa lukee melkien Matin kokoisin kirjaimin Lager. Matti on yhtä laageria ;) ... päivän luontokruunu tulee eteemme ajaessamme Zions Canyoniin. Zion ei kuulu matkaohjelmaan eikä varsinaisesti edes reitin varrella mutta olen lukenut siitä ja päätän viedä porukan sitä kautta... ja kannatti!

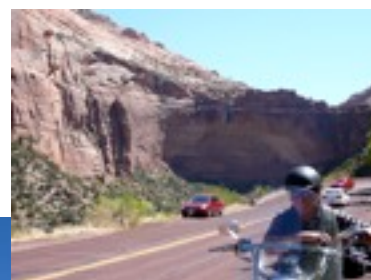
En ole ajanut Grand Canyonin pohjalla moottoripyörällä (kukaan muukaan ei ole ;)), mutta jos olisin niin uskon että upea, 'luonto suuri ihminen pieni tunne' olisi jotakuinkin sama. Ryhmä tuntuu olevan samaa mieltä. Pituudessa Zions Canyon ei kilpaile Grand Canyonin kanssa, mutta 32mailia sen pohjalla ovat upeimmat koskaan moottoripyörällä ajamani mailit. Interstate 15'ta St Georgen ja Mesquiten välillä koemme jotakin samaa moottoritien sukeltaessa parikymmentä mailia huimissa maisemissa Tex Willer vuorten väleisä.

Iltapäivän virallinen kulttuurikohteemme on Hoover Dam. Monesta elokuvasta tuttu pato, jonka turbiinit jauhavat sähköä, sitä väsymättömästi kuluttavalle Las Vegasille. Päivän aloitus- ja lopetuspuoleen välille on vaikeaa saada suurempaa kontrastia kuin Grand Canyonin pohjoisreunan ja Las Vegasin välillä aikaan saa.

Ajamme Las Vegas Stripille yhtä aikaa hämärän kanssa. Tuhannet ja yhdet neonvalot vilkkuvat kilpaa toistensa kanssa. Tämä on niitä hetkiä elämässä, jossa helposti alkaa miettimään, kuinka planeetta voidaan

Grand Canyon

Pohjois-Amerikan upein luonnon muovaama kanjoni. Luokitellaan usein planeettamme seitsemän luonnontuonon joukkoon. Kanjonin pituus 446km ja leveys 6-29km. Suurin syvyys 1808m. Sijaitsee Arizonan osavaltiossa. Grand Canyonin luonnontuonon pinta-ala 4925km². Kanjonin seinät ovat miljoonia vuosia kestäneen geologisen prosessin näyttely!

Zions Canyon.

Tie kulkee koko kanjonin läpi upeissa tai erittäin upeissa maisemissa.

pelastaa jugurttipurkkien kansia. kierrättämällä. Kotona kierrätän jugurttipurkkien kansia... vaimoni hyvän koulutuksen ansiosta... ja vähän muutenkin. Nyt työnnän kuitenkin jugurttipurkkien kannet mielestäni ja keskityn bongaamaan hotellimme, Hooters Casinon risteyskseen ajoissa.

Päivä 12 ° Las Vegas ° Okm

Viva Las Vegas! Tämä on kaupunki joka pitää kokea kerran elämässään. Se ei ole sanoin eikä kuvin kuvattavissa. Oma suosikkini Las Vegasissa on Venetsia... kasinohotelli jonka toisessa kerroksessa voi ajella condolilla hyvän matkaa. Venetsian kanava on myös suosittu vihki paikka. Häät lapin kaamoksessa taitaa olla toinen ääripää eksoottista hääpaikkaa hakeville :)

New York on omalla listallani hyvä kakkonen rollercoreineen. Ja vaikutuksen tekee myös Luxor pyramideineen. Päivä on vapaa jokaisen huuhailla rauhasa suuntaan jos toiseen. Illalla kokoonnumme kuitenkin kello kahdeksan ja lähemme ajamaan Strippiä päästä päähän kaiken vilkkuvan ja välkkyvän keskelle. Sekin on jotakin, jonka jokaisen motoristin soisi kerran kokevan :) ... ja ennen paluuta toisesta päästä käymme vanhassa Las Vegasissa ja Sen Golden Gatessa, joka kaupungin vanhin kasino. Golden Gaten kulmilla löytyy myös monesta elokuvasta tuttu Lucky Strike mies ja cowboy nainen. Molemmat välkkyvät vanhakaupungin katetulla kävelykadulla, jonka miljoonalappuisessa valokatossa ufo valtaavat maan tunnin välein pimeään aikaan ;)

Päivä 13 ° Las Vegas - Death Valley - Barstow ° 450km/8h

Pelitappioni jäivät Las Vegasissa kolmeen dollariin. Parhaimmillani olin 6 dollaria voitolla... sitä se teettää kun pelihimo iskee ;) ... ryhmämme muilla jäsenillä voitot/tappiot ovat samaa luokkaa.

Puolen tunnin ajon jälkeen Las Vegas tuntuu jo unen omaiselta kangastukselta... oliko se totta lainkaan? Ajamme pohjoiseen Area51'lle. Tien vasemmalla puolella on hiekkaa ja kaktuksia. Tien oikealla puolella on hiekkaa ja kaktuksia. Noin 70 mailia myöhemmin olemme

Beautyssä. Death Valley lukee kyltissä vasemmalle. Kuskien ja mopojen tankkaus ja kohti Pohjois-Amerikan pohjaa ja kohti Pohjois-Amerikan kuuminta kohtaa. Näin syyskuussa siellä tosin on inhimillistä. Säätietojen mukaan ei juuri yli 45 plus asteen.

Tie alas laaksoon on hyvä ellei erinomainen niin pinnaltaan kuin mutkiltaan. Lähestyessämme pohjaa kuumat hönkäykset ajavat vastaamme. Muuta liikennettä ei juuri ole. Mikään auto paikka Death Valley ei kuitenkaan

Death Valley

Kalifornia ja Utahin alueelle leviävä 13518km² kokoinen kuuma ja kuiva alue. Myös Pohjois-Amerikan matalin kohta. 85,5m merenpinnan alapuolella.

Laakson ehkä kuuluisin kohta on suolajärvi Badwater Basin. Todelisille golf-fakiireille löytyy Devil's Golf Course :)

ole. Siellä on mm. huoltoasema, leirintäalue, kauppa, ravintola ja posti. Käytämme ilmastoidun kaupan ja postin palveluja.

Death Valleyn paras osa alkaa 'taajaman' jälkeen, 62 mailia tyhjää kuumaa tietä. Tai ei ihan, 17 mailin jälkeen tulee Badwater. Suolajärvi joka kaukaa katsottuna näyttää jäätyneeltä järveltä. Sami koittaa pilkkiä. Ei kalaa.

Death Valleyn päättyessä se jatkuu Mojaven autiomaana aina Amboyhyn saakka. Me emme kuitenkaan jatka Amboyhyn vaan Bakerin tullessa kohdalle käännyimme kohti Los Angelesia ja Barstowia, joista jälkimmäinen on päivämme päätpeysäkki. Bakerissä palauduimme myös Route66'lle. Barstow on periamerikkalainen pikkukaupunki josta kukaan ei huomenna muista muuta kuin hotellimme. Kaupunki aavikon laidalla. Barstowin laidalla on päivällispaikkamme Peggy Sue's 50's Dinner, joka antaa juuri sitä mitä nimi lupaa. Pienen aikamatkan 50-luvulle ja sen pihveille.

Päivä 14 ° Barstow - Los Angeles ° 220km/6h

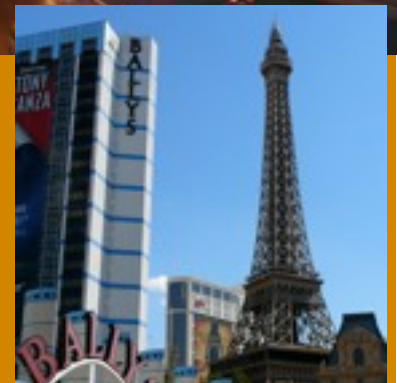
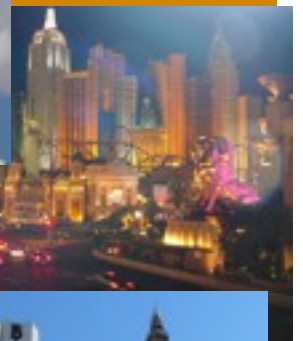
Matka Barstowista Los Angelesiin ei ole pitkä mutta liikennevalojen määrä on monilukuinen. Ensimmäinen 40 mai-

Yllä; Las Vegas Downtownin kävelykatu ja sen Lucky Strike Cowboy.

Kolme keskellä; Las Vegasin ihmeitä. 2x New York ja Ballys Pariisi.

Alla; Sami pilkillä Badwater järvellä Death Valleyssä. Kalaa ei tullut mutta pillkimisaika oli ehkä liian lyhyt?

lia Victorvilleen on kuitenkin hauskaa mutkatietä... vanhaa Routea. Barstowin jätimme taaksemme hotellin muffinsiaamiasella. Victorvillessä korjaamme asian perinteisin eväin. Rasvapommiamaiset eivät ainakaan ole päästäneet ketään laihtumaan ;)

Victorvillessä sijaitsee myös Routen toiseksi paras Route66 museo. Monista matkavarrella olevista museoista ainoastaan Clintonin Route museo menee edelle. Tälle matkalle tuli kolme Route museota, edellisten lisäksi hillitsimme hevosvoimiamme hetkeksi Illinoisin Phoenixissä.

Ennen liikennevalosulkeisia on vielä vauhdikas loppulasku ylänköltä alankolle. Ja tässä kohtaa Route menee interstatea, mikä tarkoittaa sitä, että vauhdikkaasti alamäkeen menee myös rekka jos toinenkin. Kun molemmille puolille osuu yksi niin on hyvä hetki olla

täysin hereillä. Vanhan Routen tullessa onnistumme kaikki poistumaan samasta liittymästä... aina se ei ole onnistunut ;)

Viimeiset sata mailia ovatkin sitten kiihdyttämistä liikennevaloista seuraaviin. Tosin päätämme Santa Monican lähestyessä vähän nopeuttaa matkaa Interstaten avulla.

Palaamme Routelle kuitenkin hyvissä ajoin ennen Hollywoodia jonka läpi ajamme. Santa Monica Pierille ajamme yhtä aikaa auringonlaskun kanssa.

Hotellimme, Cadillac Hotel on Santa Monican naapurissa. Boheemin maineessa olevassa Venice Beachissä. Ja aika boheemilta kävelykatu hotellin ja rannan välissä näyttääkin. On Fifin ulkoiluttajaa oikaistuilla rypyillä, skeittaajaa, heinähörhöä, turistia ja ties mitä... värikästä kaikissa tapauksissa :)

Kaikki hauskatkin matkat loppuvat jossakin kohtaa. Ja tämä tänään.

Viimeiselle päivälliselle menemme läheiseen puutarharavintolaan. Seppo ja Matti tilaavat pihviä ranskalaisilla.

Päivä15 ° Los Angeles / Hollywood ° 112km/5h

Tällä matkalla meillä on iltalennot ja otimme pyörät päiväksi pidempään. Päivän ohjelmassa Sunset Boulevard ja Hollywood kukkuloineen. Hollywoodin keskustassa jalkaudumme tähtien kadulle. Emppu liimaa yhteen tähteen Jyväskylän Moottorikerhon tarran. Hollywoodista vuokraamoon ja pyörien palautus. Matka on päättynyt.

'Katso äiti, ilman käsiä!'

'Ryhmämme poikien napanäyttely Death Valleyssä. Kameran toisella puolella Marjatta Kapari.